

чинниками, до яких можна віднести: недостатня поінформованість населення в сфері КСВ, значні податкові навантаження на бізнес, часті економічні спади в сфері виробництва та торгівлі, брак фінансових ресурсів в сфері бізнесу, відсутність мотиваційних чинників, що могли б сприяти розвитку соціальної відповідальності бізнесу.

Рушійною силою, що створює сприятливу тенденцію для розвитку корпоративної соціальної відповідальності в Україні виступають саме експортно-орієнтовані та великі компанії з часткою іноземного капіталу, що завдяки своїм програмам в різних соціально-економічних та екологічних сферах створюють позитивний імідж КСВ бізнесу як невід'ємної складової власної діяльності на ринку.

Таким чином, незважаючи на дещо мінливу ситуацію в країні з приводу формування єдиних підходів до формування корпоративної соціальної відповідальності в Україні, інтеграція принципів соціальної відповідальності є перспективним напрямком, що неминуче в перспективі призведе до всеосяжного використання бізнесом в своїй діяльності.

Список використаних джерел:

1. Корпоративна соціальна відповідальність : моделі та управлінська практика / М. А. Саприкіна, О. Ляшенко, та ін. – Київ : ТОВ «Фарбований лист», 2011. – 480с.

ПЕРЕПОНИ ЩОДО РОЗВИТКУ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА В УКРАЇНІ

О. П. КОЮДА, канд. екон. наук, доц.

В. КОСТЮК, студент

*Харківський національний університет
міського господарства ім. О.М. Бекетова
61002 Україна, м. Харків, вул. Революції, 12
alex_koyda@list.ru*

Успішний розвиток державно-приватного партнерства, як механізму активізації інвестиційної діяльності та залучення приватних інвестицій в стратегічно важливі для держави сфери, можливий тільки за умови, що буде забезпечено баланс інтересів держави і приватного інвестора. Правова форма здійснення такого партнерства повинна забезпечити для інвестора привабливість, безпеку вкладення коштів в державну власність і реалізувати основну мету проекту, тобто розвивати ту сферу, яка стратегічно важлива для держави. Для цього держава повинна сприймати приватного інвестора як рівноправного партнера, вимагаючи від нього виконання передбачених угодою зобов'язань, а держава, зі свого боку, повинна гарантувати виконання власних зобов'язань у повному обсязі.

У процесі відбору та підготовки проектів державно-приватного партнерства органи державної влади повинні звертати увагу на ті сектори

економіки, в яких така взаємодія може виявитися найбільш успішною і доцільною. Так, наприклад, Великобританія зосередила проекти державно-приватного-партнерства на таких об'єктах інфраструктури, як школи, лікарні, в'язниці, оборонні об'єкти та автомобільні дороги. У Канаді значна кількість проектів державно-приватного партнерства існує в таких сферах, як енергетика, транспорт, захист навколишнього середовища, водні ресурси, інформаційні технології, охорона здоров'я, освіта.

Економічний потенціал у сфері державно-приватного партнерства в Україні можна оцінити як досить високий. Модернізація наявної виробничої інфраструктури, здійснення великих проектів з будівництва автомобільних і залізничних магістралей, портів, аеропортів, енергетичних і комунальних систем в Україні можлива тільки з залученням вітчизняного та міжнародного капіталу на базі такого партнерства. Іншого раціонального і до того ж добре перевіреного в міжнародній практиці вирішення цієї проблеми наша країна, що відчуває брак бюджетних коштів, на наш погляд, не зможе знайти.

За результатами проведених досліджень були виявлені певні ризики і перешкоди, які заважають успішному практичному впровадженню проектів державно-приватного партнерства в Україні. На сьогодні до таких перешкод можна віднести: по-перше, невпевненість приватних партнерів по виконанню своїх фінансових зобов'язань в довгострокові проекти через те, що держава не може гарантувати мінімальний обсяг споживання товарів або послуг, які надаються приватним партнером, на рівні, що відповідає економічно обґрунтованим витратам на їх виготовлення та забезпечує окупність інвестицій.

По-друге, відсутність в Бюджетному кодексі можливості забезпечення компенсації збитків приватного партнера, пов'язаних з невідповідністю попиту на товари і послуги запланованим показникам, невиконанням державою зобов'язань за договорами державно-приватного партнерства.

З метою практичного впровадження основних форм державно-приватного партнерства, на підставі залучення приватних інвестиційних ресурсів для модернізації української економіки, необхідне проведення цілеспрямованої послідовної державної політики розвитку такого партнерства. На наш погляд, така політика повинна бути спрямована на формування сприятливого економічного і управлінського середовища для розробки і реалізації проектів такого партнерства. Світовий досвід та результати досліджень з цього питання дозволили визначити основні напрями такої політики.